

Hana Ostan Ožbolt

Vadimo in vabimo

Perform and Inform

**Trije primeri študentskih razstav:
zaključni razstavi Visoke šole za
umetnost Univerze v Novi Gorici (UNG
VŠU) in Akademije za likovne umetnost in
oblikovanje (ALUO) Univerze v Ljubljani ter
kurirana študentska razstava Prenosi
v Galeriji Škuc**

Z junijem 2015 končujemo prvo šolsko leto 15. edicije šole za kustose in kritike sodobne umetnosti *Svet umetnosti*, ki od leta 1997 poteka v okviru Zavoda za sodobno umetnost SCCA - Ljubljana. Generacijsko in izobrazbeno izjemno raznolika skupina dvanajstih udeležencev šole je od oktobra 2014 poslušala izbrana poglavja iz zgodovine 20. stoletja in videa, seminar *Uvod v teorijo* ter se v okviru organiziranih obiskov razstav, umetniških ateljejev in študijskih ekskurzij učila kontinuiranega in sistematičnega raziskovanja sodobne umetniške scene. Javni del programa šole, ki ga že tretje leto pripravljamo z Društvom Igor Zabel za kulturo in teorijo, je obsegal serijo predavanj z naslovom *Kako kritično je stanje kritiškega pisanja?*; Boris Buden, Lina Džuverović in Jelena Vesić so v svojih predavanjih razmišljali o številnih spremembah, ki smo jim priča v umetnostnem in predvsem kritičnem pisanju (serijo bomo jeseni nadaljevali s predavanji Jennifer Allen in Edit Andrés). Gostili smo dve mednarodni skupini kuratorjev in umetnikov, s katerimi smo z različnimi javnimi dogodki in medsebojnimi pogovori o kuratorskih praksah in sodobni vizualni umetnosti ter mapiranjem sodobne slovenske umetniške scene poskušali povezati raznolika kulturna in družbena okolja. To sta bili skupina šestih kuratorjev, kritikov in umetnikov s Filipinov, Singapurja, Mjanmara in Hrvaške (julija sledi še gostovanje SCCA - Ljubljana in zagrebške organizacije Kurziv v Manili) ter letnik osemnajstih

študentov kuratorskega programa na Bard Centre for Curatorial Studies iz New Yorka pod vodstvom Paula O'Neilla. Hkrati smo program prvega letnika šole nadgradili z novim segmentom: s praktičnim primerom kuratorskega dela – udeleženci šole so sodelovali pri pripravi razstave turškega umetnika Borge Kantürka (Galerija Škuc, Ljubljana, 8.–22. maj 2015). Devet udeležencev je pod mentorskim vodstvom kuratorok (vodje šole in koordinatorke šole) napisalo spremni tekst ob razstavi in razstavljenih dela v galeriji opremilo s kratkimi opisi. Sodelovali so tudi pri produkciji, tehnični izvedbi in promociji razstave ter pri zasnovi in izvedbi obrazstavnih dogodkov (vodstvo in pedagoški program za srednje šole).

Zaključek prvega letnika ponuja čas za premislek – ne samo nam, ki pripravljamo in izvajamo pedagoški program, temveč tudi udeležencem. Že med študijskim letom jih spodbujamo k stalnemu kritičnemu prevpraševanju lastnih stališč (tudi) ob pisanju kritik in vtisov s strokovnih ekskurzij, kar ponujamo v branje na spletni strani šole v rubriki *V branje*. V rubriki *Sveta umetnosti v Likovnih besedah* pa smo k (samo)refleksiji pedagoškega procesa spodbudili

Svet umetnosti z Borge Kantürkom in gosti s Filipinov / *World of Art* with Borge Kantürk and guests from the Philippines, foto / photo: Mojca Sfiligoj

Hano Ostan Ožbolt, ki ob ogledu semestrskih študentskih razstav dveh izobraževalnih ustanov za umetnost (Visoka šola za umetnost Univerze v Novi Gorici in Akademija za likovno umetnost in oblikovanje) in kurirane študentske razstave v Galeriji Škuc (*Prenosi*, 28. 5.–7. 6. 2015) zastavlja raznolika vprašanja o tem, kakšna vse je lahko »vidnost in vloga« kuratorja pri takšnih razstavah. Njeno besedilo je zanimiv prikaz soočenja »enakih z enakimi«, študentov umetnosti in študentov kuratorstva. Verjamemo, da so to dobrodošle priložnosti za izrekanje njihovih pogledov, za dialog ter soočenje mnenj in pogledov, morda pa tudi ključ za boljše izobraževalne programe v umetnosti in za bolj intenzivno sodelovanje. Ta prispevek pa tudi pokaže, kako udeleženci naše šole že zdaj, po prvem študijskem letu, vidijo vlogo kuratorja. Ne nazadnje bodo sami na preizkušnji naslednje leto – in z njimi že petnajstič tudi šola *Svet umetnosti*. Izziv, ki se ga veselimo.

Simona Žvanut

V svojem prispevku bi rada predstavila nekaj pogledov, ki so se mi izoblikovali med letošnjim obiskovanjem šole za kustose in kritike sodobne umetnosti, *Svet umetnosti* (SU), predstavljajo pa pogled predstavnice mlajše generacije, študentke in tečajnice šole ter osebe, ki vse bolj intenzivno vstopa v svet sodobne umetnosti. Moja razmišljanja se dotikajo predvsem ustvarjanja študentov, študentske umetniške produkcije, ki mi je blizu ne le generacijsko, ampak tudi osebno: kako razmišljajo mladi ustvarjalci, kaj ustvarjajo in v katero smer gredo? Zakaj je to zame in za soudeležence SU kot morebitne prihodnje kuratorje bistveno? Nekaj podobnega smo se s sošolci vprašali večkrat, ko smo razmišljali, da se ekskurzija na Dunaj ali v Krakov z obiski tujih razstav (po takšnih ekskurzijah 'slovijo' generacije SU pred nami) pač sliši bolj mamljivo – in dobro je, da smo se.

Na primerih treh razstav študentske produkcije (zaključne razstave UNG VŠU – brez kuratorskega posredovanja oz. selekcije; zaključne razstave ALUO – brez kuratorskega posredovanja oz. selekcije in kurirane študentske razstave z naslovom *Prenosi* v Galeriji Škuc – kurator Vladimir Vidmar, 5 umetnikov) so se mi odpirala številna vprašanja, nekatera med drugim povezana tudi z vlogo in pomenom kuratorja.

Zaključna razstava študentske produkcije je splošna predstavitev, je dobesedna postavitev praktično vseh del študentov na ogled. Selekcije ni, zaželeno je, da se predstavijo vsi. Vadimo, takoj zatem pa vabimo! Kakšen smisel bi npr. imelo povezovanje del v neki poseben, drugotno ustvarjen koncept, ostra selekcija (že) med deli študentov, ustvarjanje hierarhije? Akademijo razumem predvsem kot tisti sproščeni, odprti prostor netekmovalnega ustvarjanja, učenja in eksperimentiranja, kjer se 'razmerja moči' med študenti od zunaj oz. vsiljeno vzpostavljajo zlasti npr. z ocenami – je to naivno? Primernost in neprimernost,

Visoka šola za umetnost Univerze v Novi Gorici / University of Nova Gorica School of Arts, foto / photo: UNG VŠU

ustreznost in neustreznost – komu ali čemu pravzaprav, kdo bi bil kurator kurirane študentske razstave, kdo bi na akademiji ali visoki šoli predstavljal kuratorski 'team'? Četudi so določena dela nematerializirana ali npr. neuspela, je prav ta prikaz raznolikosti, raznorodnosti ter kipeče moči ustvarjalne energije morda smisel študentske razstave.

V primeru, da bi do selekcije prišlo, bi se seveda takoj

spremenil sam format razstave. Izbor bi postal kuratorjeva izjava. Bi tega opravil kar krog profesorjev pod vodstvom enega izmed njih ali bi bilo zaključno kurirano razstavo smiselno koncipirati tako, da bi izbor in postavitev opravila neka zunanja oseba? Morda ne kdo povsem neznan, hkrati pa tudi ne kurator velikega imena; v prvem primeru bi obstajala možnost, da ga študentje ne bi jemali resno, v drugem pa bi te s svojo 'kuratorsko veličino in močjo' lahko prestrašil, jih 'ohromil'. Dejstvo je, da študentska kurirana razstava študente pripravlja na realnost umetnostnega sistema.

Procesu dela študentov UNG VŠU sem imela kot del šole SU priložnost aktivno slediti, zato bom to institucijo osvetlila bolj podrobno; razstavo produkcije ALUO in tisto v Galeriji Škuc sem si ogledala iz lastnega zanimanja in zato manj celovito. Poleg tega sem bila oz. sem kot udeleženka SU še vedno tudi sama aktivno vključena v študijski proces. Ta se bo (tako kot tisti na akademijah) naslednje leto zaključil z razstavo. Ampak takrat bomo to v prvi vrsti 'študenti kuratorji' oz. 'študenti kuratorstva' (vprašanje, kdaj se lahko koga sploh označi za kuratorja oz. kdaj to kdo postane, pustimo raje ob strani). Poleg umetnikov bomo 'na ogled' tako postavili tudi naše 'kuratorske' večšine.

SU je letos vzpostavil tesno povezavo z UNG VŠU v Novi Gorici, mlado ustanovo, ki je bila ustanovljena leta 2008, nastala pa je na podlagi petnajstletnih izkušenj Šole uporabnih umetnosti Famul Stuart s sedežem v Ljubljani. UNG VŠU, ki domuje v Palači Alvarez v italijanski Gorici, s pogledom na palme, borovce in s pridihom mile klime, smo udeleženci obiskali dvakrat. Prvič sredi januarja na semestrski razstavi in drugič konec maja, ko smo se udeležili razstave študentske produkcije ob zaključku študijskega leta. Naš namen – ne le tega obiska, ampak naše šole nasploh – je bil, da nismo osredotočeni le na Ljubljano, da se trudimo in spoznavamo tudi umetniško dogajanje zunaj prestolnice ter da preko primerjav vrednotimo in dobivamo občutek širše ustvarjalne sodobne umetniške scene v Sloveniji.

Z obiskoma obeh semestrskih razstav iste šole smo dobili vpogled v sam proces dela. Nekateri izdelki, v prvem semestru še v začetni fazi, so maja dobili končno obliko. Priča smo bili vajam in eksperimentiranju v poljih animacije, videofilma, fotografije in novih medijev, vidnemu napredku v obvladovanju določenih računalniških programov ter razvoju idej. Pa tudi napredku študentov samih. Ali se je le meni zdelo ali so bili isti obrazi konec leta resnično manj sramežljivi in bolj samozavestni? Ti so nas namreč skupaj s profesorji tako prvič kot drugič popeljali na skoraj returnni voden obhod, na katerem smo delovanje šole, njeno usmeritev, temeljne cilje študija in osebno noto lahko začutili od blizu.

Naš obhod smo začeli v pritličju in ga nadaljevali v preostalih dveh nadstropjih, ogledali smo si vsa dela študentov prve in druge stopnje (študijska programa *Digitalne*

umetnosti in prakse – 1. stopnja in *Medijske umetnosti in prakse – 2. stopnja*). Sprehodili smo se med tehničnimi risbami, med velikim številom fotografij, ekranov, projekcij, pa med figuricami in maketami, ki so služile kot podlaga animacijam.

Skrbno smo prebrali predstavitev posameznih predmetov s strani mentorjev, ki so skupaj z napotki študentom uvedli posamezne prostore, pa opise del, ki so bili razprostrti na mizah in po stenah. Tečajniki šole smo pozdravili pojasnjevalna spremna besedila del v večini sob, čeprav smo si jih morda ponekod želeli več, malo več razlage in nečesa, kar bi razstavo vseeno povežalo v celoto, ustvarilo neki bolj enoten, morda urejen vtis. »Enotnost?« se sprašujem sedaj. »Kaj točno smo mislili s tem?« V treh nadstropjih sta se namreč hkrati predstavljala dva študijska programa, pet letnikov in tudi ti niso bili nujno vedno ločeni v različne sobe. Vsake toliko smo bili zato zmedeni, v kopici materiala smo iskali bistvo projekta ali informacijo o letniku študenta, da bi ga lažje umestili v dialog z ostalimi deli. Razstava bi morda lahko bila tudi bolj jasno sistematizirana, čeprav je bilo to najverjetneje povežano z dejstvom, da je bila nekurirana, da obiskovalca preko neke večje zgodbe ni vodila iz sobe v sobo, da nam ni vsilila svoje jasne dramaturgije, ampak smo se lahko med prostori gibali zelo poljubno in je to vsakokrat imelo podoben učinek. Kako bi moje dožemanje razstave spremenilo že to, da bi bili vsi opisi del npr. enakega tipografskega fonta in bi bili vedno na enakih mestih pred vhodom v učilnico? Mislim, da bi se kot obiskovalka lažje znašla. Ampak študentje so se v prvi vrsti ukvarjali s svojimi deli in nikakor ne še z medijem razstave same, ki skozi postavljanje in sprejemanje številnih odločitev (med drugim tudi to, koliko pojasnjevalnega teksta postaviti, kam in zakaj) morda celo lahko postane novo umetniško delo. Prav ta raznorodnost del in množica vsega (medijev, tehnik, glasov in kvalitete) je specifična same forme skupinske, zaključne študentske razstave, ki, kot že zapisano, ni kurirana.

Kot skupno potezo celotne produkcije UNG VŠU bi izpostavila praktične večšine, ki jih študentje obvladajo, njihovo zmogljivost kreativnega izražanja skozi različne medije, pa tudi interaktivnost mnogih del. Študentje se levijo iz ene vloge v drugo; kot igralci v svojih avtorskih kratkih videofilmi, pa nato kot režiserji le-teh tudi dobesedno. Prav intermedijska naravnost šole, kombiniranje in uporaba različnih medijev, preizkušanje v različnih ustvarjalnih okoljih, vse to je zelo dobrodošlo. Najti in postopoma (iz) oblikovati svoj avtorski izraz, se z izbiro nosilnih in podpornih modulov (ki jih šola kot nekakšno »novost na tržišču« tudi ponuja) usmeriti ožje, a hkrati vseeno ohranjati povezave s sorodnimi področji, je za mladega posameznika neutesnjujoče. Po besedah študentov UNG VŠU pa predvsem »zabavno in fajn, če še nimaš pojma, kaj bi rad počel«. Šola očitno spodbuja uporabo različnih orodij,

interdisciplinarnost projektov (sodelovanje s strokovnjaki drugih naravoslovnih in družboslovnih smeri) ter mednarodna sodelovanja. Študij s svojo praktično naravnostjo naj bi po besedah vodstva in profesorjev šole »študentom omogočil mehak in hiter prehod na trg delovne sile ter jih opremil s kompetencami za lažjo zaposljivost«.

Določena novomedijska dela študentov druge stopnje (celo instalacije, ki dejavno in dejansko zaživijo) so (bila) idejno in konceptualno zelo dobro zasnovana, v svoji izdelani podobi, tehnični dovršenosti, osebni noti ali poetičnosti pa so sposobna posameznika nagovoriti, zdramiti. Povezuje jih raziskovanje realnega in virtualnega prostora, intermedijskosti ter npr. tematizacija srečevanja, zblíževanja, gibanja – tako fizičnega kot intimnega. Koliko je na to vplivalo samo dejstvo, da je tudi šola sama na stičišču več meja, morda niti ni vprašanje, ki bi si ga zastavili tako mimogrede. Sama se sicer še posebej po pogovoru z nekaterimi študenti nekako nisem mogla znebiti občutka, da v nekaterih delih umanjka neka globlja dimenzija, morda razmislek o tem, kaj bi s svojim ustvarjanjem želeli sporočiti – če ima glede na naravo samih razstavljenih del, zasnovanost nekaterih kot vaje, v katerih so študentje urili predvsem svoje praktične veščine, to sploh smisel iskati. (In spet si nasprotujem!) Šola namreč oblikuje študente v »samostojne kreativne osebnosti, ki bodo na svojih področjih delovali bodisi kot samostojni ustvarjalci ali kot člani kreativnih ekip«, in ne nujno (tudi/hkrati) v umetnike in umetnice, sodobne umetniške ustvarjalce.

Tega skoraj zagotovo ne bi mogli trditi za ljubljansko akademijo, ki je vse od svoje ustanovitve leta 1945 vodilna ustanova, ki sodobne vizualne umetnike in umetnice v Sloveniji tudi 'vzgaja'. Obiskovalcem je svoja vrata odprla sredi junija in pet oddelkov, ki naseljujejo Erjavčevo ulico in Dolenjsko cesto v Ljubljani, je v svojih svetlih, prostornih ateljejih študentsko produkcijo postavilo na ogled. Nekurirana razstava brez selekcije, ki pa je bila po besedah mojih študentskih sogovornikov vseeno rezultat številnih pogledov in razmišljanj, pogovorov in sklepanj kompromisov glede same postavitve. V nekaterih ateljejih dela med sabo izredno dobro komunicirajo, razstava stoji, živi in obiskovalca ne bega. Posamezna dela s svojim nagovorom pa lahko odpirajo tudi nove poglede.

Primerjava obsežne produkcije vseh petih oddelkov ALUO z UNG VŠU bi glede na drugačni usmeritvi šole zahtevala povsem nov zapis. Vendar je vseeno treba omeniti, da so se na tokratni letni razstavi predstavili tudi študentje prenovljenega programa Video in novi mediji, oddelka za slikarstvo ALUO. Vzorednice z vajami, eksperimentiranjem in kratkimi videi izbranega programa z ustvarjanjem kolegov iz Gorice se vsekakor lahko potegnejo, čeprav je produkcija ljubljanske šole po številu manjša.

Nekaj dni po letni razstavi v Gorici in nekaj dni pred veliko zaključno razstavo študentskih del ALUO so v

Akademija za likovno umetnost in oblikovanje Univerze v Ljubljani / Academy of Fine Arts and Design, foto / photo: Miha Benedičič

Akademija za likovno umetnost in oblikovanje Univerze v Ljubljani / Academy of Fine Arts and Design, foto / photo: Miha Benedičič

Galeriji Škuc odprli razstavo z naslovom *Prenosi* pod kuratorskim vodstvom Vladimira Vidmarja. Ta je predstavila pet mladih umetnikov, študentov ter izbranih diplomantov ALUO. Še preden so bila nekatera dela torej javno predstavljena na akademiji, jih je v Galerijo Škuc 'prenesel' Vidmar

Akademija za likovno umetnost in oblikovanje Univerze v Ljubljani / Academy of Fine Arts and Design, foto / photo: Hana Ostan Ožbolt

Razstava / Exhibition: *Prenosi / Transferences*, Galerija Škuc / Škuc Gallery, 28. 5.–7. 6. 2015, foto / photo: Dejan Habicht

Razstava / Exhibition: Borgia Kantürk, *Raziskovanje spomina: Zgodovine. Vaje. Zgodbe. Ponovitve.* / Memory Research Office: *Collect.Cut.Create.Re-Creat.*, Galerija Škuc / Škuc Gallery, 8.–22. maj 2015, foto / photo: Boris Beja

(posamezna pa so bivala tudi v drugih razstavnih prostorih po Sloveniji). Postavlja se vprašanje, ali je razstava *Prenosi* kuratorjev jagodni izbor študentske produkcije ali je v prvi vrsti ilustracija njegove ideje, ki jo izbrana dela, povezana v skupnem razstavnem prostoru Galerije Škuc, pač najbolje predstavljajo? Ali gre za izrazito osebno kuratorjevo izjavo ali pa lahko to razstavo razumemo kot poskus reprezentacije neke generacije študentov?

Takšen kurirani tip študentske razstave sproža številna vprašanja. Prenos iz akademije v javen galerijski prostor pa izbranemu umetniškemu projektu oz. delu hote ali nehote podeli drugačno vrednost. In preko tega ustvarja hierarhijo umetnikov, ki je tudi sicer močno prisotna v polju umetnosti. Vidmarjev izbor, kolikor lahko sklepamo po uvodnem tekstu, naj ne bi pomenil tudi favoriziranja določenih mladih umetnikov. Čeprav sem po pogovoru z nekaterimi študenti, katerih dela za izbor niso bila »ustrezna«, dobila občutek, da sami morda celo nekoliko otožno in črnogledno razmišljajo prav v tej smeri. Razstava je namreč vedno usmerjanje pogleda in naše pozornosti na nekatere na račun, večkrat po krivici, drugih.

Nehote se mi ob tem utrne misel, kako je za kariero današnjega umetnika veliko bolj pomembno, da ga izpostavi pomemben kurator kot pa (pomemben) likovni kritik. In med tem ko pomembne kuratorje v Sloveniji imamo, je z likovnimi kritiki in stanjem likovne kritike nasploh pri nas precej drugače. To nadomešča novinarsko poročanje o razstavah, v nekaterih primerih celo jasno povzemanje medijskih obvestil. Kritično presojanje in vrednotenje avtorske likovne kritike je (v večini) nadomestilo predstavljanje in razlaganje razstavnih projektov. Zdi se, da je prav kurator tisti, ki je v odnosu umetnik – občinstvo poleg številnih drugih vlog prevzel tudi vlogo likovnega kritika, ocenjevalca in razsojevalca, ki skrbi tako za (trendovski) izbor kot za teoretsko utemeljitev del.

Svojemu raznorodnemu zapisu misli, vtisov in vprašanj

Razstava / Exhibition: Borgia Kantürk, *Raziskovanje spomina: Zgodovine. Vaje. Zgodbe. Ponovitve.* / Memory Research Office: *Collect.Cut.Create.Re-Creat.*, Galerija Škuc / Škuc Gallery, 8.–22. maj 2015, foto / photo: Boris Beja

naj dodam še občutje, ki ga nisem zares pričakovala in ki spremlja dejstvo, da me je nekdo zaradi moje pozicije udeleženke v SU gledal malce navzgor. Pozicija moči že sedaj? Prijaznost, nekakšna čudna distanca in še »enkrat bi pa lahko kaj sodelovali«, so me, no, ne ravno zmedli, bili pa so v tem kontekstu nekaj povsem neznanega. Ta občutek rahle zadrege so občutili tudi nekateri drugi moji sošolci, in zdelo se nam je, da tega ne gre povezovati le s splošno zadrego pred otvoritvijo razstave v Novi Gorici.

Tako. Prvo šolsko leto je za nami – tako za študente univerz po Sloveniji kot za nas, udeležence šole za kustose in kritike sodobne umetnosti. Dvanajst posameznikov različnih profilov, iz različnih vetrov in različnih valov, na skupni ladji velikega imena *Svet umetnosti*, je skoraj doseglo bližnji otok, to vmesno stopnjo, preden prispemo do celine. Ker je naš pristan na Metelkovi, smo največ pluli po Ljubljani in obiskovali njene zalive, daljše dnevne plovbe pa ne glede na vremenske razmere in število posadke uspešno opravili do Celja, Pivke in do (sedaj v tekstu že večkrat omenjene)

Nove Gorice. Skupna plovba pod vodstvom kapitanke Saše Nabergoj, podkapitanke Simone Žvanut, pa ladijske starešine Barbare Borčič in višjih, izkušenih mornarjev Rebeke Vidrih, Dušana Dovča, Tevža Logarja, Andreja Pezlja, je za nekaj časa prekinjena.

Primerjava z ladjo in morjem tukaj ne stoji le zaradi soparnih poletnih dni, ampak je od samega začetka neko moje tiho, poetično razumevanje nas vseh in naše šole. Seveda bi lahko rekli, da je takšno primerjanje zaradi svoje splošnosti pač vedno na mestu in ravno zato brez pomena, ampak meni bolj kot s čim drugim predstavlja prav povezavo s soudeleženci SU. Na novo ustvarjena skupnost oseb, ki se prej v večini nismo poznale, zdaj pa smo na isti ladji; cilji plovbe so podobni, a nikakor ne enaki, in tudi sam čas, ki ga nekateri preživimo na krovu ali v pristanu ali pač povsem drugje, se razlikuje. Vendar smo vsi tukaj zaradi iskrenega zanimanja in navduševanja nad sodobno umetnostjo, zaradi želje po razširitvi obzorij. Plujemo! Sprva smo se drug z drugim družili predvsem po sili razmer, sčasoma pa smo se začeli bolje spoznavati in preživljati čas tudi zunaj naših načrtovanih srečanj. Mislim, da je bilo za naše zблиžanje ključnega pomena sodelovanje pri celotnem delovnem procesu priprav in pri postavljanju razstave Borge Kantürka v Galeriji Škuc aprila letos. Njen naslov je prav v kontekstu mojega sedanjega zapisa kar nekako pomenljiv:

Raziskovanje spomina: Zgodovine. Vaje. Zgodbe. Ponovitve. Še posebej glede na nalogo naše skupne in povsem samostojne razstave, ki nas čaka naslednje leto, je bila ta 'vaja' po mnenju nas vseh zelo dobrodošla. Obogatila je naš šolski program in našo (v resnici niti ne tako majhno) skupnost na osebnem, tehničnem in umetniškem področju.

Kam bomo pluli, kako bomo bivali in dosegali kompromise naslednje leto, ostaja odprto. Odprto morje. ■

Hana Ostan Ožbolt (1991, Ljubljana) je leta 2014 diplomirala iz dvo-predmetnega študija primerjalne književnosti in literarne teorije ter nem-cistike na Filozofski fakulteti v Ljubljani. V šolskem letu 2012/13 je bila na enoletni študijski izmenjavi na Humboldt-Universität zu Berlin, kjer je pol leta opravljala tudi prakso v zasebni berlinski galeriji. Kot prostovoljka je dve leti zapored sodelovala pri organizaciji festivala *Mesto žensk* in *Liffe*. Trenutno končuje prvi letnik magistrskega študija umetnostne zgodovine na Filozofski fakulteti in v eni izmed ljubljanskih galerij skrbi za stike z javnostjo.

Hana Ostan Ožbolt (1991, Ljubljana) graduated from a double-major study of Comparative Literature with Literary Theory and Germanic Studies at the Ljubljana Faculty of Arts in 2014. She spent the 2012/13 academic year on a one-year student exchange at Humboldt-Universität zu Berlin, where she also gained six months' work experience in one of Berlin's private galleries. She has worked with the *City of Women* festival and *Liffe* as a volunteer for the past two years. She is currently finishing the first year of a Master's Degree in the History of Art at the Faculty of Arts, also taking care of all Public Relations for a gallery in Ljubljana..

SCCA - LJUBLJANA
Zavod za sodobno umetnost

Svet umetnosti, šola za kustose in kritike
sodobne umetnosti 2014/2016
Voditeljica: Saša Nabergoj
Koordinatorica: Simona Žvanut
Svetovalka: Barbara Borčič
Svetovalec za finance in odnose z javnostjo: Dušan Dovč
Spletna stran: <http://www.worldofart.org>
E-mail: svetumetnosti@scca-ljubljana.si

